

Jana Beranová

ODKAZ
Pradávných

ODKAZ PRADÁVNÝCH

Jana Beranová

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 71. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Jana Beranová
Obálka a grafika © JPolc
Korektura a redakce: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc
Konečná úprava: Monika Kurucová
Solisky: IG
IG @nicol_keithe_autor
IG @misha_cte_eroticke.romany
IG @moniska_rada_cte
IG @_everystoryhasahero

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 25022025
ISBN:

978-80-53031-17-2 epub
978-80-53031-18-9 mobi
978-80-53031-19-6 PDF

Anotace

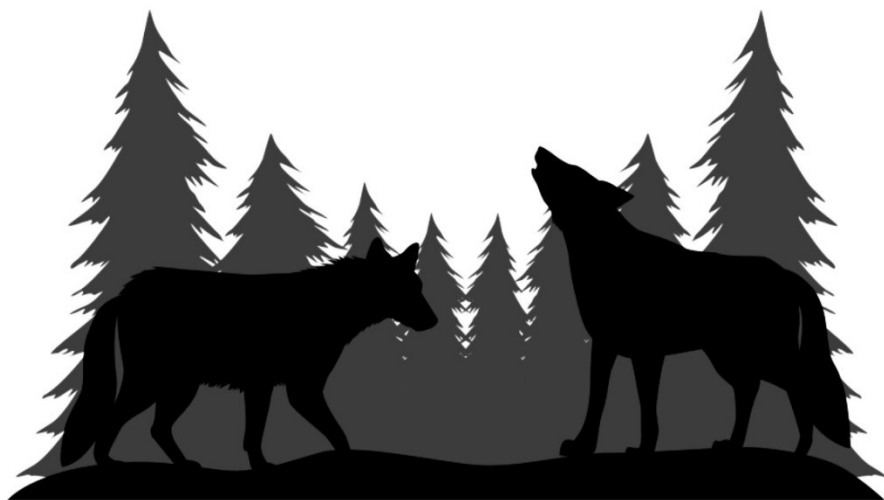
Změnili mi jméno a zatajili mi mou sestru. Musela jsem celé roky skrývat svou pravou podstatu, ale to se teď všechno mění. Mám šanci začít nový život. Tedy, tolik nového by v něm snad ani být nemuselo. Třeba si nejsem úplně jistá, jestli v něm chci JEHO.

Outsider na chvostu smečky. Vysmíváný. Tak tomu bylo první polovinu mého života. A dnes? Studuji to, po čem jsem vždy toužil a plním si svoje sny. Občas si však říkám, zda je součástí toho snu i ONA. Někdy se totiž chová spíš jako noční můra.

Upozornění:

Děj místy nese prvky násilí, manipulace a obsahuje sexuální scény, vulgární výrazy a témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá. Vhodné pro 18+.

Pokud věříte ve své sny a někdo věří ve vás, dokážete cokoli.

Kiernan

„Tak co, je to ona?“ nakloním se k Betovi Jinxovi, který v ruce svírá fotku.

„Má kratší a obarvené vlasy, ale vsadil bych se, že ano.“

V tom okamžiku už mladá servírka míří k nám. Můj společník rychle strká obrázek do vnitřní kapsy saka.

„Dobré ráno, pánové,“ pronese dívka a vyfoukne ze žvýkačky bublinu růžovou jako pramen vlasů nad jejím čelem, jenž ostře kontrastuje s jinak černočernou barvou. Do tohoto baru ve stylu padesátek svým líčením i pracovním úborem zajímavě zapadá. „Čím vám mohu posloužit?“

„Dvakrát kávu bez cukru a mléka, k tomu dva tousty s vejcem Benedikt,“ pronesu a musím se pousmát, když si vyhrne rukáv tmavého trika, pod nímž se objeví potetované předloktí.

„Dejte mi minutku, hned to tu máte,“ mrkne na nás.

Nestačím říci cokoli dalšího, protože už svižně kráčí ke kuchyni. Houkne na kuchaře objednávku a pustí se do přípravy našich nápojů.

Vyměníme si s Jinxem významný pohled.

Během chvilky je zpět. Pokládá před nás šálky s vroucí voňavou tekutinou a lákavě vypadající pozdní snídani.

„Nechte si chutnat, a kdybyste něco potřebovali, stačí mávnout.“

„Vlastně...“ zareaguje jako první Jinx, „v kolik tady končíte, slečno?“

Děvče protočí panenky a ušklíbne se.

„Hele, při vši úctě, na tohle nejsem zvědavá, se zákazníky ze zásady nerandím,“ odvrátí se k odchodu.

„Ne, počkejte,“ zatahne ji za zápěstí, „já jsem jen...“

V očích se jí blýskne zlobou a napřáhne varovně volnou ruku.

„Pracky pryč, nebo se neznám,“ procedí mezi zuby.

Zelenkavé oči, záliba v tetování, přidrzelost a stejné prudké reakce, když se jí někdo nevhodně dotkne. Koho mi to jen připomíná?

Jinx se příkrčí, očekávaje ránu. Jindy by si podobné chování nenechal líbit, ale tady jde zkrátka o někoho speciálního. Já stačím naštěstí včas promluvit:

„Zadržte, Christine Florence. Omlouvám se, kolega to tak nemyslel. Nechte mě, prosím, celou situaci vysvětlit.“

„Odkud znáte moje jméno?“ ustoupí o krok a podezíravě nás zpytuje.

„Dlouho jsem vás hledal. Mám pro vás nabídku. Ve vší počestnosti, nebojte se. Tak v kolik končíte? Počkáme tady a můžeme si promluvit. Jedná se o bezpečné veřejné místo. Kdykoli budete chtít, můžete setkání ukončit a my odejdeme. Ale je důležité, abyste mne vyslechla, ano?“

„Um, můžete mi naznačit, o co jde?“ převládne u ní očividně zvědavost a skousne si mezi zuby nehet na palci.

„O vaši rodinu.“

„Cože? Jsou naši v pořádku? Vždyť jsem s nimi ráno telefonovala! Stalo se něco?“ rozšíří se jí zorničky zděšením a z hlasu jí zazní panika.

„Ne, nebojte se. Jde o vaši původní rodinu...“ volím opatrně slova a čekám na její odezvu.

„Mou... původní... Ale, rodiče prý zemřeli, a proto mě dali k adopci, takže...“

„Existuje ještě někdo, kdo se celé ty roky trápí, že o vašem osudu nic neví.“

„Kdo?“ vyhrkne překvapeně.

„To je na delší povídání. Takže, kdy si na nás budete moci udělat čas?“

„Momentíček,“ odběhne a něco řeší se starší ženou s namodrale šedými vlasy, nejspíše majitelkou bistra.

Po kratší diskusi si odváže zástěru překrývající její kolovou sukni, přehodí ji přes jednu z barových stoliček a posadí se k nám.

„Mám po zbytek dne volno. Můžete začít. Třeba tím, kdo, sakra, vůbec jste.“

Christine

Možná jsem neopatrná, nebo až moc důvěřivá. Třeba jsem taky úplně blbá. Ale především odjakživa hrozně zvědavá.

Takže teď sedím na zadní sedačce obrovského nablýskaného fára se dvěma neznámými tmavovlasými týpký.

Ten, co na mě sáhnul a málem za to chytil lepáka, se plně věnuje řízení. Druhý, o něco starší, mě občas ve zpětném zrcátku pozoruje pomněnkově modrýma očima. Vždycky se jen pousměje, ale neřekne nic. A to už jedeme asi hodinu.

Po našem rozhovoru mě svrbí na jazyku miliarda otázek, jež postupně vytanou na mé mysli, ale nevím, kterou začít.

Chvilí mě přepadají pochybnosti a říkám si, zda raději nemám vystoupit, dokud je čas. Třeba by bylo lepší nechat minulost spát, ale na druhou stranu mě tohle setkání láká.

Proč mi takové skutečnosti adoptivní rodiče tajili? Věděli o nich vůbec?

Otevřu pusu, jenže následně ji zase zaklapnu. Uhladím sukni a stáhnou okraje rukávů. Prohrábnu si vlasy, zalovím v kapse a svážu je gumičkou do culíku. Kratší růžový pramen vepředu mi i tak pořád padá do očí. Začnu si ho nervózně navíjet na prst.

Zabočíme do lesů, kde se cesta zúžila a na mě padne divný pocit.

Panebože, Christine, jestli jsi jim sedla na lep a ocitla ses ve spárech dvou úchyláků... Holka, co občas dřív myslet, než se do něčeho pustíš? Asi ne, co? Odnepaměti začneš příliš snadno a rychle věřit lidem, aniž by sis předtím kladla kritické otázky. Máš s tím trable celý život. Tak teď můžeš doufat, že ho někdo brzy neukončí.

„Chris?“ vytrhne mne z temných myšlenek ten modrooký. „Jsme tu.“

Spadne mi brada, když parkujeme u obrovského stavení. Otevře mi galantně dveře a pokyne, abych ho následovala.

Jessica

„Hope! Hope Darkwoodová, já tě varuju!“ slyším křik a dupání z chodby.

O vteřinu později se rozrazí dveře a do místnosti vpadne má nejstarší dcera. Husté černé vlasy má rozcuchané a z očí jí září čertovina. Skočí na postel, až se pode mnou zhoupne matrace. Roční synek se kvůli tomu odtáhne od mého prsu a jeho modrá kukadla plně upoutá sestra.

Mezi futry se zjeví štíhlá blondýnka a našťavaně odfukuje. Povzdechnu si a otočím se na tu mou malou rošťáčku.

„Hope, neříkej mi, že jsi už zase provokovala Aylu. O co běží tentokrát?“ vytahuji si výstřih zpět nahoru.

„Ale mamíí... když ona pořád jenom pracuje a vůbec se nechce bavit,“ špulí našťavaně puslu.

„Hele, dej to sem, ty mrňavá potvůrko!“ kyne na ni má úžasná a nasmírně trpělivá asistentka.

Od doby, co jsem si pořídila potomky, převzala větší část agendy týkající se smečkového účetnictví. Pořád se snažím pracovat, co mi síly stačí, ale ti tři vyžadují dost pozornosti.

Ano, kdysi jsem tvrdila, že asi nechci děti, ale mateřství se mi v posledních devíti letech nějak zalíbilo. Nejspíš díky tomu, s kým jsem si je pořídila.

„Hope, ať už jsi jí vzala cokoli, tak to koukej vrátit.“

„Jen když slíbí, že si pak půjdeme hrát!“ vzdoruje a tiskne si cosi pod mikinou.

„Ayla si s námi půjde hrát?“ vykřikne nadšeně prostřední syn, který za ruku drží babičku Mariellu. Nepochybně se vrací společně z knihovny, protože pod paží svírá několik svazků.

Mé prostřední dítě prostě zdědilo knihomolství po své matce. Po kom je vyloženě geniální mi zůstává trochu záhadou. Prý to může být odkazem Pradávných, jejichž krev jsem mu předala.

„Calebe, já bych ráda, ale mám ještě spoustu práce,“ protestuje má světlovlasá kamarádka.

„Prosíím!“

„Když s námi vyrazíš ven, vrátím ti ty desky,“ smlouvá dcera.

„Mariello, byla bys tak hodná a dala spát Vincenta? Je nakrmený, takže by měl za chvíli vytuhnout,“ předávám nejmenšího chlapečka tchýni.

„Calebe, ty si odnes knihy k sobě do pokoje. A Hope, odevzdej mi ten šanon,“ natahuji ruku, do které mi nasupená mladá dáma předává požadované dokumenty.

„Výborně. Až se vrátí tvůj bratr, vezmete Aylu do kuchyně, uvaříte jí kávu a připravíte jí výbornou svačinu. Potom ji zdvořile požádáte, zda si s vámi půjde hrát, jasné? Já se přemísťuji do kanceláře a tohle беру s sebou. Aylo, pro dnešek si vezmi volno, já ty výkazy dodělám. Pokud se ti tedy chce věnovat těm mým příšerkám?“

Po tváři se jí rozlije široký úsměv.

„Ty víš, že trávit čas s nimi miluju,“ počechrá v hnědých vláscích Caleba, který už nedočkavě poskakuje po jejím boku.

„Ale nejdřív, ať tě pěkně nakrmí a nechají vydechnout,“ připomínám jí.

S vědomím, že je o má mláďata dobře postaráno, usedám za pracovní stůl a zapínám počítač. Rozevřu desky, najedu do účetního programu a začnu zadávat dokumenty. Ozve se zaklepání.

Vstup se otevře a objeví se v něm tvář mého manžela. Protáhne se dovnitř, zamíří ke mně a skloní se, aby mě políbil.

„Ahoj, lásko. Narazil jsem v kuchyni na děti s Aylou. Říkaly, že tě tu najdu. Máš chvíli?“

„Teď jsem si sedla k práci, vlkouši. Leží ti na srdci něco důležitého?“

„Vlastně, někoho důležitého jsem ti přivedl.“

Pokyne ke dveřím, kterými vstoupí nervózně se tvářící mladá žena oblečená v tmavém triku s lodičkovým výstřihem a bohatě našasené sukni. Vypadá jako dokonalá pin-upka. Může jí být tak dvacet. Pohodí hlavou, aby z čela odstranila jasně růžový pramen vlasů. Zaujmou mě její oči.

Ta barva. Ty rysy obličeje. Donutí mne to zvednout se z křesla a přistoupit blíž. Přeběhne mi mráz po zádech.

Kouká na mě stejně zkoumavě. Zrakem sjede k tetování modrých kvítků, které se mi táhnou po celé levé paži. Posléze zabrousí ke dvěma černým pruhům na té druhé. Jeden z nich přetíná jizva z dávné autonehody.

„Florence?“ vydechnu nevěřicně.

„Vlastně Christine. Adoptivní rodiče mě přejmenovali a nechali mi ho jen jako druhé jméno. Christine Florence,“ natáhne ke mně váhavě pravačku.

Střelím zmateným pohledem po Kiernanovi.

„I proto mi trvalo tak dlouho, nežli jsem ji našel. Pátral jsem po Florence, našel jsem Christine. Navíc jsem se k některým dokumentům dostal až po nedávném dovršení její plnoletosti,“ pokrčí rameny.

„Tys... tys mi přivedl moji malou sestřičku?“ hrknou mi slzy do očí.

Ignoruji podanou ruku a sevru dívku v náruči. Váhavě mě poklepe po zádech. Odtáhnu se a obemknu její obličej v dlaních.

„Promiň. Promiň... já jen... už jsem nedoufala, že tě kdy znovu uvidím. Po tomhle toužím celá ta dlouhá léta od chvíle, kdy tě jako dvanáctiměsíční holčičku sociálka odvezla.“

Poodstoupím od ní, abych jí dopřála trochu osobního prostoru, a otírám si hřbetem ruky tváře.

„Fakt jsi nekecal. Tak já mám ségru,“ kývne směrem k mému muži a vyfoukne růžovou bublinu ze žvýkačky.

Krátce ho políbím a obejmu. Ucítím jeho rty ve vlasech.

„Děkuju, Kiernane. Netušíš, co pro mě tohle znamená.“

„Ber to jako předčasný dárek k narozeninám, miláčku,“ usměje se a setře mi palcem zbytek mokrých stop.

Christine

Zavedou mě skrz úchvatnou knihovnu do útulné zimní zahrady. Cestou potkáme slušnou řádku lidí, kteří na mě hledí se směskou podezření a zaujetí. Jejich množství na mě působí dost divně, ale je fakt, že kdyby v tomhle obřím stavení bydlela jen jedna rodina, jednalo by se o plýtvání prostorem.

Usadíme se na měkce polstrovaná křesla. Jessičin muž si stoupne stranou k francouzskému oknu a vyhlíží ven na rozsáhlý přilehlý pozemek. Dovnitř proudí sluneční paprsky a skrz listy rostlin vykreslují roztodivné stíny. Tenhle prostor působí skoro magicky a tak přívětivě. Počáteční nervozita ze mě trochu opadne.

Jessie složí ruce do klína na knihu v tvrdých deskách. Myslím, že se jedná možná o fotoalbum. Nejistě na sebe navzájem hledíme. Je to zvláštní, protože mám pocit, jako bych se dívala do vlastních očí. Sestra je nesmírně půvabná, obzvlášť ten její laskavý úsměv.

„Nemáš hlad nebo žízeň? Někoho bych poslala, aby nám donesl občerstvení,“ nabídne mi.

Zavrtím hlavou, ale nedá mi se nezeptat: „Co že je vás tady v jednom baráku tolik? To jste nějaká sekta, nebo co?“

Skousne si nervózně ret a střelí pohledem po svém manželovi. Ten lehce přikývne.

Sakra, jestli jsem uhodila hřebíček na hlavičku, tak jsem asi v pořádném průseru. Nebudou mě chtít obětovat, nebo něco takového?

„Ne. Patří to tu... vlkodlačí smečce. Kiernan je náš Alfa,“ vypraví ze sebe a obezřetně sleduje mou reakci.

„Vlkodlaci? Děláš si prdel?“ vyhrknu.

„Nikdo ti tu neublíží, nemusíš se bát,“ pohladí mě po hřbetu ruky v konejším gestu.

„Bát? Je to skvělý!“

„CO?“ dostane se mi dvojí překvapené odezvy.

„Počkej moment, tohle musíš vidět,“ vyskočím nadšeně na nohy, až skoro převrhu malý konferenční stolek. Stěží ovládám svoje vzrušení. „Toužím to někomu ukázat od doby, kdy se mi to před deseti lety povedlo poprvé. Nemáš ani ponětí, jak moc mě tohle tajemství tížilo. Uf, tak jo, jdeme na to,“ chrlím ze sebe proud slov s kulometnou kadencí.

Pak se musím trochu zklidnit, abych se koncentrovala. Vytrěpu si ruce, zhluboka se nadechnu a беру na sebe podobu černé vlčice s bílou náprsenkou a shodně zbarvenou pravou přední tlapou.

„U Bohyně,“ vykřikne Jess a překryje si ústa dlaněmi.

„Krev Pradávných,“ vysloví fascinovaně Kiernan.

Přeměním se zpět do lidské podoby a zmateně kmitám pohledem z jednoho na druhého.

„Jaká krev... co... Proč tak vejráte?“

„Vysvětlím ti vše podrobně později, je to na delší vyprávění,“ vysouká ze sebe sestra. „Ve zkratce, zdělila jsi asi po naší matce vzácný gen prvotní smečky. Já jej nosím také, ale jsem víc člověk. Měnit se neumím.“

„Aha... No ale... Přesto jsi součástí tady toho,“ máchnu rukou.

Dochází mi, jaká se mi právě naskytla šance a upřu prosebné oči na svého švagra.

„Můžu... tu zůstat s vámi? Mezi ostatními lidmi jsem si vždycky připadala divná a musela jsem svou schopnost přeměny pečlivě tajit. Zde bych mohla být sama sebou.“

Kiernan si promne bradu.

„Nemůžu tě hned přijmout do smečky. I když jsi sestra mé Luny. Ale rád tě tu budu mít jako váženého hosta. Jak dlouho budeš chtít. A časem... ostatně, nebylo by to poprvé. Ayly jsme se taky ujali a jak jsme za ni dnes šťastní. Co si o tom myslíš, Jessie?“

Sestra horlivě přikyvuje.

„V tom případě jdu dát pokyny, aby ti připravili pokoj pro delší pobyt. Jestli mě teď omluvíte, dámy,“ pokyne mi, pohladí Jessicu po rubínově rudých vlasech a vzdálí se.

Zavrtám se zpět do podušek a civím na album v sestřiných rukách.

„Kolik toho víš o své původní rodině?“ zeptá se starostlivě.

„Zjišťuji, že ve skutečnosti asi nic. Mí rodiče prý zemřeli, a proto jsem byla nabídnuta k adopci. Nikdy jsem po tom dál nepátrala. Kdybych tušila, že mám sestru, jistě bych se zajímala víc.“

„Taky jsi měla bratra,“ špitne Jessica.

„Povídej mi o všem,“ naléhám na ni a podepřu si bradu dlaní.

„Nejde o zrovna hezkou historii,“ zastře se jí hlas.

Polknu, ale seberu odvahu: „Chci ji znát.“

Nevěřicně zírám před sebe do prázdna a snažím se srovnat si myšlenky. Jess mě sice varovala, ale vážně jsem nečekala, co se dozvím.

Můj otec zabil naši matku. Pravděpodobně před mýma očima, když jsem byla ani ne roční mrně. Pro našeho bratra se jednalo o tak traumatický zážitek, že skončil na drogách a nakonec se předávkoval. Mě dali adoptivním rodičům, aniž by mi kdokoli kdykoli řekl, že mám sourozence.

Jessica si klekne přede mne a opatrně mě stáhne do své náruče. Na jednu stranu se mi chce brečet, na druhou mám silné nutkání vzteky něco rozmlátit. Záležit to jen na mém vlčím já, už bych v zubech zuřivě cupovala kyticí kovaný polštář.

„Měla jsem ti ten příběh asi dávkovat po kouskách,“ zašeptá a pohladí mě po vlasech. Do role starší sestry se očividně vžila naplno během pár chviliek. Ach, proč jsem ji jen nemohla mít po svém boku dřív.

„Ne, jsem v pořádku. Jsem ráda, že jsi mi vše pověděla, jen to budu asi chvíli vstřebávat. Můj bože, jsem tak hrozně naštvaná. Proč přede mnou tajili tak zásadní věci?“

„Zřejmě chtěli, abys měla klidné, příjemné a minulostí nezatížené dětství,“ promlouvá ke mně laskavým hlasem.

„Pfff, jak šlechetné,“ odfrknu si.

Odtáhne se a odrhne mi růžový pramen z čela.

„Měla jsi pěkné dětství, vid’? Povídej mi o sobě, prosím. O tolik jsme přišly. Chci tě poznat.“

„Dalo by se říci, že... měla. Záleží, co si pod tím představuješ. Mateříálně mi nic nechybělo. Jinak to obnášelo život se sice nejspíš milujícími, ovšem velmi přísnými, bohabojnými rodiči, kteří mě drželi zkrátka a neodpustili mi jediné vybočení z jejich vidiny dokonalé dcery.“

„Flo... teda Christie, neubližoval ti někdo?“ zračí se v jejím pohledu obavy.

„Pokud nebereš jako ubližování klečení v koutě, dlouhá domácí vězení a chození spát o hladu, potom ne. Nikdo mi neubližoval. Vše probíhalo ve jménu dobrého vychování a ctnostného života. Tohle mi alespoň vždy vštěpovali. Naši mi dali to nejlepší dle svého vědomí a svědomí.“

„Ach, broučku,“ zalesknou se jí v očích slzy. „Kéž bych tenkrát byla starší a mohla požádat o tvé opatrovnictví. Přísahám, že bych udělala cokoli, abych se o tebe postarala.“

Složí obličej do dlaní a ramena se jí roztřesou pláčem. Je mi jí hrozně líto. Sama si prošla peklem a teď má ještě kvůli mně výčitky svědomí. Možná jsem si neměla stěžovat. Však v mém dětství bylo i dost světlých chvilék.

Otevrou se dveře a vstoupí Kiernan s malým rozkošným chlapečkem na ruce.

„Miláčku, Vince má hlad a... Co se, u Bohyně, stalo?“

Postaví dítě, které pojmenovali evidentně po mém zesnulém bratrovi, na zem a padne vedle své ženy na kolena. Stáhne si ji do klína, ovine ji pevně v pažích a líbá na čelo. Sklání se nad ní jako neprolomitelná pevnost.

Hošík zmateně kouká, pohladí maminku a potom se dobatolí ke mně. Upírá na mne ta nejmodřejší očka, jež rozhodně zdědil po otci.

Zaujme ho mé tetování na předloktí. Alespoň tak usuzuji z toho, že jej mačká v drobných prstících. Možná mu připomíná ta matčina. Jsem z něj trochu nesvá, protože s takhle malými dětmi to příliš neumím. Nepoví

vám, co chtějí a místo toho začnou často bez předchozího varování vrískat.

Švagr po mně vrhne tázavý pohled.

„Přísahám, že jsem nechtěla, aby plakala,“ hájím se. Asi jsem měla svá slova formulovat jinak, protože naštvanež zavrčí a v jeho očích náhle probleskne něco divokého, skoro zvířecího.

Má vlčice uvnitř se staví do střehu. Tolik let jsem se ji učila ovládat a skrývat, takže ji rychle umlčuji, ale i přesto ostražitě přešlapuje.

„Ona za nic nemůže,“ špitne mezi vzlyky Jess, „jen mě strašně mrzí, co jsme obě musely za ta léta bez sebe prožít.“

Kiernan ji láskyplně konejší, slibává slané krůpěje a já se neubráním píchnutí u srdce.

Dokážu si někdy najít taky chlapa, který by se ke mně choval takhle?

Sestra si utře zbylé slzy do rukávu, vyškrábe se do křesla a natáhne paže k synkovi.

„Pojď k mamince. Dáme baštu, ano?“ hrne si výstřih níže.

Mrně se vydá jejím směrem a za chvíli se už spokojeně krmí stulené na jejím klíně.

„Chris, pojď se mnou,“ vybídne mne Kiernan.

Mám trochu obavy, aby mě nesjel na tři doby za to Jessičino rozpoložení. Ne, že by vyloženě vzbuzoval strach, ale respekt rozhodně ano. Mlčí do momentu, než mi otevře jedny z mnoha dveří v dlouhé chodbě.

„Tohle je tvůj pokoj. Doufám, že budeš spokojena. Kdybys cokoli potřebovala, dej vědět mně nebo Jessii. Pokud mi svěříš klíče od svého bytu a sdělíš mi jeho adresu, nechám ti dovézt, co si odtamtud budeš přát.

Za půl hodiny tě očekávám na večeři. Koná se v té velké místnosti vedle kuchyně, kolem které jsme prošli při tvém příchodu. Všem tě představím. Jelikož jsi nikdy nežila ve smečce, seznámím tě teď s pár pravidly,“ pokyne mi, abych se posadila.

Vyslouží si tím mou úctu. Chová se ke mně zdvořile a vše mi trpělivě vysvětluje. Ztělesňuje pro mne dokonalý příklad přirozené autority. Zároveň si získal můj obdiv díky tomu, jak se chová k mé sestře. Viděla

jsem je pohromadě sotva pár chvil, ale už z toho si umím udělat obrázek o tom, jak jejich vztah funguje. Zdá se, že si svou manželku hodlá chránit přede všemi nepříjemnostmi a před každým, kdo by se na ni jen krůvě podíval.

„Na závěr tě chci o něco poprosit. Jess a děti, oni jsou moje všechno. Celý můj svět. Vím, že jsou pro tebe úplně noví lidé, ale chovej se k nim hezky. Nauč se vážit si jich, protože rodina je to nejvíc. Buď otevřená a upřímná. Nikdy nelži jim ani mně. Lež nesnáším,“ zdůrazní. „Na oplátku ti mohu nabídnout ochranu smečky, pokud o ni budeš stát. Nabízím ti své přátelství. Má žena trpěla velmi dlouho, jelikož se strachovala o tvůj osud a já jsem připraven vám pomoci začít budovat vaše sestersví znovu. Rozumíme si, Christine Florence?“

„Rozumíme si, Kiernane. Děkuji ti za vše, co děláš pro mě i pro Jessicu. Jsem teď jen trochu zmatená, přetažená a nejistá. Uznej, po dnešku mám dost co vstřebávat, ale cítím, jak spousta věcí v mém životě konečně začíná dávat smysl. Vynasnažím se, abych mezi vás zapadla.“

„Dobře,“ poplácá mě přátelsky po rameni, „tak tedy u večere.“

Jessica

Pořád tomu nemohu uvěřit. Moje sestřička. Moje malinká, roky ztracená sestřička je tady. Občas se bojím, abych se ráno nevzbudila a nezjistila, že se mi vše jen zdálo. Naštěstí se tak nestalo a ona už týden žije s naší smečkou. Přijali ji opatrně, ale v podstatě přátelsky, až jsem z toho celá naměkko.

Dojímá mě taky, jak hezky vychází s mými dětmi. Ze začátku byli všichni čtyři vůči sobě navzájem dost obezřetní. Ledy prolomil překvapivě můj nejmenší. Prostě se k ní jednoho dne přibatolil, položil jí ruce

na kolena, chvíli ji pozoroval a pak se z nějakého důvodu naprosto beze-lstně rozesmál. Od té doby ji berou i ti dva starší. S Calebem tráví čas v knihovně a s Hope, u Bohyně, jak ty dvě se spolu vyřádí!

Zatlačím slzu, jen si na ně vzpomenu. Jsem nějak citově rozložená, až si skoro nepřiřdu normální. Nakonec mě to donutí udělat si těhotenský test. Sedím na vaně a nechávám se unášet svými myšlenkami.

Potom mě napadne konečně se na něj taky podívat. No potěš! Kiernan se zblázní radostí. A já se asi zblázním taky.

V předvečer mých narozenin mě čeká ještě jedna příjemná událost. Otevře se hlavní vchod a v něm se objeví Ashton, moje zlatíčko.

No, tedy, on je to už dospělý chlap. Pořádný kus dospělého chlapa, abych byla přesnější. Opravdu, vyrostl z něho neskutečně atraktivní mladý muž s plavými vlasy a pohlednou tváří. Na figuře taky slušně zamakal neustálým trénováním se svým dvojčetem. Dávno není malým nedochůdkátkem na chvostu smečky, které jsem poznala v začátcích svého pobytu tady u Woodlandských.

Přemluvila jsem kdysi jeho matku, aby navštěvoval ty nejlepší rehabilitační doktory a poctivě cvičil. Začalo se s tím sice pozdě, ale ruku se podařilo napravit téměř úplně. Kulhat bude už navěky, ovšem kouzlo jeho osobnosti vše přebíjí.

Odkládá helmu na konzolový stolek a větší koženou bundu na háček ve vstupní hale.

„Ashtone! Tak moc ráda tě zase vidím. Chyběl jsi tu, víš?“ skočím mu kolem krku.

Zasměje se a roztočí se se mnou.

„Ach, má nejmilejší a nejlaskavější Luna. Ty dáváš člověku hned ve dveřích pocítit teplo domova,“ rozzáří se.

Studuje momentálně na kulinářském institutu, takže se ke smečce vrací tak jednou za dva týdny, někdy až za měsíc. Jsem na něj tolik hrdá, jak urputně si šel za svým snem. On má totiž na vaření dar od přírody.

„Dlouho jsme tě neviděli,“ odhrnu mu vlasy z čela.

„Já vím. Studium je v poslední době docela náročné, ale neboj se, všechno ti vynahradím. Slibuji, že tvá zítřejší narozeninová večeře bude stát za to.“

„O tom nepochybuji,“ oplácím mu úsměv.

Náhle se zarazí a zavětrí.

„Je tu někdo nový?“ ptá se mě.

„Ne. Vlastně počkej, je tu na návštěvě má...“

Nestačím ani doříct větu. Ashton se neomylně vydává směrem ke kuchyni, kde si zrovna dopřává svačinu Christine. Zasekne se na místě a jeho oči zvlčí.

Chris na něj zůstane zaraženě zírat. Vzájemně se propalují pohledem. Pak udělá Ashton několik pajdavých kroků kupředu a zastaví těsně před ní.

„Moje,“ zavrčí.

No nazdar.

Ashton

Zbožňuju, když na mě naše Luna čeká při mém příjezdu už ve vstupní hale jako jednočlenný vítací výbor. Pravda, někdy s sebou má některé ze svých dětí, ale většinou si najde pár minutek jen pro mě.

Je můj obrovský vzor, беру ji jako starší sestru. Uznávám, v pubertě jsem do ní byl asi i platonicky zamilovaný.

Dlužím jí za to, jak se postarala, aby mě smečka přijímala takového, jaký jsem. Že přiměla mou matku, aby se mnou konečně navštívila odborníky a mohl jsem se pustit do důsledné rehabilitace. Výrazně tím zlepšila můj zdravotní stav i kvalitu života, a proto jí budu navěky vděčný.

Dnes naši krátkou uvítací chvilku něco narušilo. Vůně. Zprvu jemná. Ale když zavětrím, nabere na intenzitě. Následuji ji a její zdroj nacházím v kuchyni.

O linku se tam opírá děvče, které mi drobnou postavou připomíná naši Aylu. Je ovšem tak v mém věku a na ramena jí spadají černočerné vlasy, s nimiž kontrastuje jasně růžový pramen nad čelem. Probodne mě překvapeným pohledem zelenkavých očí.

Vlk uvnitř mě začne šílet. Popojdu o pár kroků a nasají vzduch prosycený jejím aromatem do plic. Není pochyb.

„Moje,“ zavrčím.

Namáčkne se zády víc na pracovní desku, jako by se ode mne chtěla dostat co nejdál. Rozšíří se jí zorničky.

„Kdo jsi a co chceš?“ vyjede po mně.

Lehce se k ní nakloním a zašeptám: „Tvůj druh.“

„Co to mele?“ obrátí se nechápavě na Lunu, která dle podoby rozhodně musí být její příbuzná.

Ta se zhluboka nadechne: „Víš, jak jsme se bavily, že mezi vlkodlaky Bohyně každému určí jeho spřízněnou duši? Tak tady Ashton je očividně ta tvoje.“

